

“Els nostres ulls se’n meravellen”. Dos papes pelegrins

Dg, 27/04/2014 per Catalunya Religió

(Bernabé Dalmau) Durant tota l'Octava de Pasqua l'Església no deixa de repetir versets del salm 118/117, especialment aquell que ens fa dir “Avui és dia en què ha obrat el Senyor”. (Entre la basílica i el refector, els monjos de Montserrat el cantem amb una bella melodia una seixantena de vegades). O aquell altre, tan decisiu en la redacció dels Evangelis i dels Fets dels Apòstols: “La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici; és el Senyor el qui ho ha fet, i els nostres ulls se’n meravellen”. La Sagrada Escripura de l'Antic Testament proporcionà el llenguatge per narrar el fet indescriptible de la resurrecció de Jesucrist i el proporciona al llarg dels segles per a la litúrgia de l'Església.

Enguany el diumenge de l'Octava, el 27 d'abril, ens porta el regal simultani de la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat i la canonització dels dos papes que foren pelegrins del Santuari, **Joan XXIII** i **Joan Pau II**.

M'agradaria recordar que les paraules del salm que titulen aquest article són les que va trobar l'aleshores cardenal Roncalli per anotar en la seva agenda la impressió que li havia fet Montserrat: “*Opus mirabile oculis*”. Fins aquí l'impacte d'una visita. Però és també un repte per al futur, perquè, ultra “l'extraordinària importància” del monestir, el sorprengué com a “lloc d'oració, estudi i art”.

El seu viatge, a diferència del que faria com a papa Joan Pau II, no tenia directament una finalitat apostòlica ni s'emmarcava en una activitat pastoral. Eren simplement, entenguem-nos bé, unes vacances a llocs emblemàtics per la pietat o que li oferien curiositat (com ara la visita a la vall navarresa del Roncal). En sabia treure profit per a la seva espiritualitat, la seva cultura o la contemplació de la natura. A Montserrat tingué la sort de poder esmerçar temps a fer les seves devocions i a conèixer l'activitat dels monjos.

Per això va escriure el que va escriure, que és tot un repte. Però la intercessió que

l'Església espera dels seus sants també ofereix un encoratjament remarcable. I unes ganes de participar de la sensibilitat que Joan XXIII tenia per les coses de Déu i dels homes.

El mateix podríem dir del pelegrinatge de Joan Pau II, més conegut i més viu a la memòria pel fet de ser públic i relativament recent. La seva sensibilitat missionera (així és com **Francesc** sintetitza la santedat de Wojtyła) estava profundament impregnada de l'espiritualitat mariana que troba en la Visitació a Elisabet la triple dimensió de la vida cristiana: portar el Crist als altres, ajudar-los en les necessitats, esclatar en la lloança del Senyor. Aquest misteri de "Maria que pujà diligent a la muntanya" sintetitza també l'espiritualitat de Montserrat, tal com ens recorda l'evangeli de la solemnitat. Joan Pau II la resumí en l'exclamació "Montserrat és un Magníficat de roca".

Natura, lloança a Déu, acolliment dels pelegrins configuren el Montserrat d'avui i de sempre. Per això Joan XXIII hi aplicà el text del salm.

Bernabé Dalmau és monjo de Montserrat i director de "[Documents d'Església](#)"